

Tokrat vam predstavljamo dva avtorja, ki se vsak po svoje ukvarjata z resničnimi zgodbami, ki nam jih ponuja življenje. Tokratno branje je za močne ženske, ki se ne bojijo sprememb, ki si upajo pogledati v svoje globine in prebuditi speči spomin. se bo vrnilo življenje.«

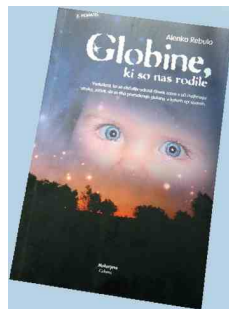
Priporoča: **URŠKA KRIŠELJ GRUBAR;**
urška.krišelj-grubar@kratermedia.si

Knjiga: **Globine, ki so nas rodile**
(3. ponatis)

Avtorica: **Alenka Rebula**

Založba: **Mohorjeva, 2013**

Imate otroke? Si vzamete čas, da jim pogledate v oči? Znete prebrati videno? »Vsakokrat, ko se občutljiv odrasli zazre v oči majhnega otroka, začuti, da se tiho premaknejo globine, v katerih si spomin.« Alenko Rebula (1956), ki živi in ustvarja v Sisljanu pri Trstu, poznamo po mnogih globokih knjigah, ki doživljajo vedno nove ponatise. Zakaj? Ker nam vedno znova dopoveduje, kaj je za človeka bistveno tukaj in zdaj. Pomaga nam, da bi si zmožli biti bližje, sebi in drug drugemu. Ljudje, preden odidem, spet postanemo otroci. Kadar smo zapuščeni, kadar nas boli, kadar nas je strah, kadar obupujemo, postanemo otroci. »Starši se nekoč postarajo in umrejo, a nepotolažena bolečina otrok preživi in semena gorja vzklijejo v novi družinah ...« Toda upanje je: »Krivda staršev se konča z otrokom, ki se odpravi na dolgo pot, da poišče resnico o skupni korenini trpljenja ...« Torej: »Nič ni izgubljeno, nikoli ni prepozno, vsak dan je pravi, da v sebi rešimo otroka, ki še upa ...« S temi in drugimi stavki se začne knjiga, ki jo preprosto morate vzeti v roke, če je že niste. Vsak dan je čas, da se podamo na pot iskanja resnice. »In v tihih valovih

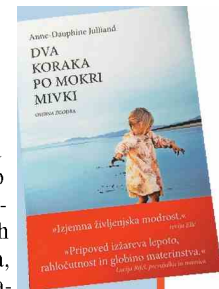

Knjiga: **Dva koraka po mokri mivki**

Avtorica: **Anne-Dauphine Julliard**

Založba: **Družina, 2012**

Biti mamica zdravim otrokom je lepo, včasih težko, pogosto pa otroci zaradi naših na videz neodložljivih obveznosti čez noč odrastejo in odi dejo. Kaj pa če otrok zboli? Potem se vse obrne na glavo, potem je treba loviti trenutke sreče. Mlada pariška novinarka nam je podarila svojo izkušnjo. Njena hčerka je pri dveh letih še negotovo stopala, eno nogico je obračala navzven, a starša se

nista kaj dosti menila za to majhno nenavadnost, dokler je vseeno nista peljala najprej k enemu, potem k drugemu in na koncu k številnim strokovnjakom, in ti so ugotovili, da ima redko gensko bolezen in da jo čaka le še nekaj mesecev življenja. Kako se spopasti s tako novico? Mamica hčerki obljubi lepo življenje, ki nam ga opiše v pretresljivi pripovedi. Zgrabi vsak trenutek, ki ga še ima s svojo hčerko, in ga užije. Nihče ji ga ne more vzeti. In ko deklica že nemočno leži v postelji in ji odpovejo čuti, se še vedno bori za življenje: »Izkoristi vsako kretnjo, vsak glasek, uporabi nežnost kože, telesno toploto, telo svojih rok in mežikanje oči. Vse pretvori v življenje ... Prosi nas, da jo poslušamo, ne samo njenega glasu, temveč celotno bitje. Prav v tem je skrivnost, kot alternativa razkošju petih čutil.« Mlada mamica se je ob svoji deklici naučila dušnega dialoga. Naučila se je verjeti v sporazumevanje ljubezni, tudi ko je njena deklica ni več videla, a je vseeno gledala, ko ni več slišala, a jo je vseeno poslušala, ko ni več govorila, a se je pogovarjala. Žalostna in pretresljiva pripoved ženske, ki pa je navkljub težki preizkušnji zanj globoko hvaležna. Še ena lepa misel: »Ko življenju ne moremo dodati dni, dodajamo življenje dnevom.«